

Mit indlæg i Kristeligt Dagblad den 18. januar 2010, *Tilbage til latinsk messe - Katolsk knæfald for den sorte reaktion*, som blev udsendt som Nyhedsmail nr. 80 den 21. januar 2010, har fremkaldt forskellige reaktioner fra vore medlemmer.

Nogle har udtrykt deres tilfredshed med min kritik af biskoppens "knæfald", andre har følt, at kritikken gik over stregen, hvad den måske også gjorde. I et senere brev skal jeg nok redegøre for, hvorfor jeg skrev, som jeg gjorde. Enkelte har desuden ønsket, at vi også udsender biskoppens svar, trykt i "Kristeligt Dagblad" den 20. januar 2010.

Vi har i bestyrelsen drøftet opfordringen og ment, at det ville være fair over for biskoppen, at vore medlemmer også kunne læse hans svar. Efter indhentet tilladelse bringes det derfor nedenfor.

Kaare Rübner Jørgensen, Formand

Skud over målet

Czeslaw Kozon, rom.-kat. biskop af København

I sit indlæg i KD den 18. januar kommer Kaare Rübner Jørgensen (KRJ) med et voldsomt udfald mod tilhængerne af messen efter den ekstraordinære form, populært kaldet den tridentinske messe. Det indeholder også en stærk kritik af mig for den 10. januar selv at have fejret denne messe.

Jeg kan ikke se, at jeg har skudt mig selv i foden, som det hævdes i indlægget, men KRJ skyder i hvert fald over målet med sit angreb. Eftersom ikke alle læsere er mag.art. i historie, er det også nødvendigt med en præcisering af nogle de faktiske forhold, KRJ beskriver (mere herom senere).

Helt overordnet vil jeg fastslå, som jeg har gjort i både "Katolsk Orientering" nr. 19 den 20. november 2009 og i KD den 9. januar d.å., at enkeltstående fejringer af den tridentinske messe ikke markerer en ny trend i bispedømmets gudstjenesteliv. Messen i den form, vi har kendt den i de sidste 40 år, og på modersmålet, er kommet for at blive, og vil fortsat være et udtryk for normen. Den tridentinske messe har aldrig været helt forsvundet, og fejringen af den er gradvist blevet udvidet, senest med pave Benedikt XVI's "motu proprio" "Summorum pontificum" fra 2007. Essensen af dette dokument er, at de, der føler sig knyttet til den tridentinske messe, skal sikres en mulighed for, at den kan fejres, hvis de udgør et rimeligt antal, og der i øvrigt er præster, der stiller sig til rådighed.

Med særlig tilladelse er denne messe blevet fejret i Danmark siden slutningen af 1990'erne, og uden at det har vakt større opstandelse end sige frygt. At jeg selv, i øvrigt for anden gang, fejrer denne messe højtideligt i bispedømmet, ændrer ikke noget ved forudsætningerne.

Personligt har jeg ikke noget ønske om at fremme den tridentinske messe, og når det nu er besluttet, at fejringen af den skal stå til rådighed for dem, der kan lide den, ser jeg mig ikke berettiget til at stille mig hindrende i vejen. Jeg kan godt betages af denne messeforms skønhed, men ser så afgjort større fordele ved den efterkoncilære messe,

først og fremmest fordi den inddrager menigheden mere, og deltagelsen lettes ved, at den kan fejres på modersmålet.

KRJ's beskrivelse af Sct. Karl Borromæus er yderst misvisende. Han kom ganske vist fra en adelsfamilie, var nevø til pave Pius IV og blev derfor også tidligt privilegeret rent karrieremæssigt. Et dødsfald i familien fik ham til at se anderledes på sin position, og fra da af og i sin tid som ærkebiskop af Milano var han én af Kirkens største reformatorer. Hans iver for indre reform af Kirken i Tridentinerkoncilets ånd, hans interesse for den almindelige katoliks forhold, krav om ansvarlighed fra præsternes side i deres opgave, omsorg for socialt udsatte og ikke mindst hans beskedne personlige livsstil placerer ham i diametral modsætning til de negative sider ved renaissancetidens pavehof. Det er også uretfærdigt nærmest at slå S. Petrusbroderskabets medlemmer i hartkorn med S. Pius X-broderskabet. De første forlod jo netop det sidste, fordi de ikke ville følge med i det skisma, der opstod ved ærkebiskop Lefebvres ulovlige bispevielser i 1988. S.Petrusbroderskabet værdsætter den tridentinske messe, men ønsker at forblive i enhed med resten af Kirken.

KRJ's bekymringer er ubegrundede og hans vurdering overdimensioneret. Rent formelt kan der ikke være tale om at forråde Andet Vatikankoncils beslutninger, når disse ikke trækkes tilbage, men der blot bliver givet mulighed for en anden form for messefejring. I praksis vil fejringen af den tridentinske messe være begrænset, den vil forblive den "ekstraordinære form." Ingen vil være tvunget til at deltage i den, ligesom ingen præst heller vil kunne påtvinge sin menighed den. Når nu Kirken giver mulighed for udstrakt mangfoldighed, som har rødder i traditionen, hvorfor så have ondt af, at nogle mennesker - og hos os endda en ikke særligt stor gruppe - foretrækker en anden form for anerkendt liturgi end den gængse?